

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M É N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobců: **a) Ateliér pro životní prostředí, o. s.**, se sídlem Ve Svahu 531/1, Praha 4, **b) MUDr. V. F.**, oba zastoupeni JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem, se sídlem Za Zelenou liškou 967, Praha 4, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2011, č. j. S-MHMP 939897/2010/OOP-V-710/R-201/La, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 3. 2013, č. j. 10 A 128/2011 – 49,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 3. 2011, č. j. S-MHMP 939897/2010/OOP-V-710/R-201/La bylo zamítnuto odvolání žalobců proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 16, odboru výstavby, dopravy a životního prostředí (dále „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 8. 2010, č. j. 011851/10/OVDŽP/Jj. Správní orgán I. stupně tímto rozhodnutím jako speciální stavební úřad vydal stavební povolení k provedení stavby vodního díla „SO 01,02,03“ realizovaného v rámci stavby „protipovodňová opatření na ochranu hlavního města Prahy“, etapa 0006 Zbraslav – Radotín, část 22, na pozemcích v katastrálních územích Malá Chuchle a Velká Chuchle uvedených ve výroku tohoto rozhodnutí.

Rozhodnutí žalovaného napadli žalobci žalobou u Městského soudu v Praze (dále „městský soud“). Městský soud rozhodl o podané žalobě tak, že zrušil žalobou napadené

rozhodnutí žalovaného a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Městský soud dále uložil žalovanému zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení ve výši 10.720 Kč.

Rozsudek Městského soudu v Praze

Městský soud shledal důvodnou třetí žalobní námitku žalobců, v níž žalobci namítali, že žalovaný měl pro vyloučení všech úředních osob odvolacího orgánu postupovat podle § 131 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „správní řád“). Žalobci mimo jiné uvedli, že postavení zaměstnanců města zařazených do Magistrátu hlavního města Prahy včetně ředitele Magistrátu je neudržitelné a neměli by o žádostech svého zaměstnavatele vůbec rozhodovat. Žalobci zdůraznili, že jejich námitka podjatosti úředních osoba zařazených do Magistrátu hlavního města Prahy byla včasná, neboť ji podali ihned poté, co jim bylo zřejmé, že úředníci Magistrátu se přímo zúčastní odvolacího řízení. Žalobci v rámci této žalobní námítky poukázali na problém průchodnosti kapacity mostní konstrukce pod strakonickou silnicí (tzv. osm kanálů). Žalobci uvedli, že celková funkčnost protipovodňových opatření a stav, kdy nebudou škodit majetku žalobce ad b) i dalším vlastníkům nemovitostí, závisí na tom, zda tyto kanály včas a v dostatečné kapacitě převedou vzdušné vody nateklé při povodni z Berounky do prostoru chuchelského závodíště. Jedině tak mohou být omezeny potenciální škody na majetku žalobce ad b) a jeho sousedů. Žalobci uvedli, že se zprůchodněním „osmi kanálů“ nezabývá vůbec žádné stavební povolení v žádné ze svých podmínek. Řešení problému je tedy v nedohlednu, přičemž městu tento stav nevádí, protože v případě povodně utrpí škodu místní rezidenti a nikoliv městský majetek.

Městský soud řízení přerušil do doby rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 As 89/2010, neboť předmětem rozhodování rozšířeného senátu v této věci byla právě otázka možnosti vyloučení z projednávání věci všech pracovníků v případech, kdy rozhoduje orgán územního samosprávného celku ve správním řízení ve věci týkající se zájmů tohoto celku. Při rozhodování ve věci městský soud vycházel z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010 – 119 a z následného rozsudku ve věci ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1 As 89/2010 – 152. Městský soud v odůvodnění svého rozhodnutí zrekapituloval závěry citovaných rozhodnutí a tyto závěry aplikoval na projednávanou věc.

Předně městský soud konstatoval, že žalovaný se odmítl zabývat tvrzenou podjatostí svých úředních osob s tím, že žalobci namítli jejich podjatost až v odvolání, tedy opožděně, neboť s ohledem na charakter namítané podjatosti mohli tuto námitku vznést již v řízení před správním orgánem I. stupně. Námitka podjatosti však směřovala proti pracovníkům Magistrátu hlavního města Prahy (žalovaného), nikoliv proti pracovníkům správního orgánu I. stupně. Pokud tedy žalobci uplatnili námitku podjatosti v podaném odvolání, uplatnili ji skutečně v první možný okamžik, kdy vznesení takové námítky mělo smysl a kdy o ní mohlo být rozhodnuto. Předmětnou námitku podjatosti nelze považovat za vyřešenou rozhodnutím ředitele Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 17. 7. 2009, č. j. S-MHMP 594070/201009/RED (*zde jde zřejmě o chybu v psaní, správně mělo být uvedeno „č. j. S-MHMP 594070/2009/RED“ – pozn. NSS*). Toto rozhodnutí bylo vydáno ve zcela jiném řízení (územní řízení), bylo vydáno dříve, než bylo zahájeno řízení v této věci a navíc se týkalo osob, které v této věci nerozhodovaly, neboť jím bylo rozhodováno o podjatosti pracovníků zařazených do odboru stavebního, kdežto v projednávané věci bylo rozhodnutí vydáno odborem ochrany prostředí.

pokračování

Městský soud dále provedl věcné posouzení podjatosti pracovníků žalovaného, přičemž vyšel ze závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (č. j. 1 As 89/2010 - 119) a dospěl k závěru, že v projednávané věci bylo nadkritické míry systémového rizika podjatosti dosaženo. Městský soud konstatoval, že budování protipovodňových zábran je frekventovanou otázkou pražské komunální politiky. Jde také o značně rozsáhlou investici se širokým dopadem na rozsáhlou část území města. Názory na konkrétní podobu protipovodňových opatření přitom mohou být odlišné, přičemž zároveň lze předpokládat eminentní zájem politické reprezentace na rychlosti všech povolovacích řízení, aby mohly být výsledky prezentovány před voliči. Městský soud dále zdůraznil, že v projednávané věci museli zaměstnanci magistrátu řešit námitku týkající se konfliktu mezi zájmy hlavního města Prahy a ostatních účastníků řízení. Městský soud dospěl k závěru, že v projednávané věci žalovaný skutečně nemohl rozhodovat o odvolání žalobců (ani dalších odvolatelů) pro vyloučení všech jeho úředních osob a požadavek žalobců na postup podle § 131 odst. 4 správního řádu byl důvodný. Městský soud konstatoval, že po právní moci jeho rozsudku bude na Ministerstvu pro místní rozvoj, aby pověřilo k projednání a rozhodnutí o odvolání jiný správní orgán než Magistrát hlavního města Prahy. Tento orgán bude povinen věcné námitky žalobců uvedené v odvolání znovu posoudit a vypořádat se s nimi.

Kasační stížnost

Kasační stížností ze dne 8. 4. 2013 napadá žalovaný (dále „stěžovatel“) rozsudek městského soudu v celém rozsahu. Odkazuje přitom na důvody obsažené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Stěžovatel namítá, že předmětem řízení je stavba vodních děl nazvaných SO 01, 02, 03, která již byla realizována, což stěžovatel dokládá kopií kolaudačního souhlasu s užíváním této stavby. Podle stěžovatele realizovaná protipovodňová opatření nechrání pouze majetek města a jsou budována proto, aby sloužila k eliminaci povodní a minimalizaci povodňových škod obyvatel města. Podle názoru stěžovatele sám fakt, že realizace protipovodňových opatření byla zmíněna ve volebních programech pražských politických stran, nemůže diskvalifikovat a priori Magistrát hlavního města Prahy z funkce vykonavatele státní správy. Městský soud nevzal v potaz, že, územní rozhodnutí na protipovodňová opatření ve Velké Chuchli vycházela ze schváleného a platného územního plánu, tedy z určitého typu územně plánovací dokumentace, která si klade za cíl racionalizaci prostorového a funkčního uspořádání území v krajině a jeho využití.

Stěžovatel zdůraznil, že území, ve kterém se nachází nemovitost žalobkyně ad b), ani nebylo podle platného územního plánu určeno jako záplavové území, které má být chráněné. Území, ve kterém se nachází nemovitost žalobkyně ad b) a jejích sousedů včetně dostihového závodiště, leží v záplavovém území Vltavy a Berounky stanoveném vodoprávním úřadem podle § 66 zákona č. 254/2001 Sb., vodní zákon opatřením, vydaným pod č. j. MHMP-118671/ 2003/VYS/Po/Ku ze dne 21. 8. 2003. Pro ochranu nemovitostí žalobkyně ad b) a jejích sousedů byla navržena protipovodňová opatření na pozemku chuchelského závodiště, která budou ochraňovat území mezi dostihovým závodištěm a ulicí Dostihová před rozlivem řeky Berounky do úrovně hladiny Q20. Tato protipovodňová opatření jsou navržena nad rámec linie protipovodňových opatření vymezených územním plánem. Podle názoru stěžovatele tedy argumentace konfliktem zájmů hlavního města Prahy s ostatními účastníky řízení tak postrádá opodstatnění.

Stěžovatel uvádí, že městským soudem konstatovaná existence systémové podjatosti by vedla k absurdním závěrům, neboť by byli úředníci vždy bez dalšího vyloučeni z projednání investic města a velký počet věcí by musely vyřizovat jiné orgány než ty, které jsou k tomu příslušné, což by vedlo k rozvratu v systému výkonu veřejné správy v České republice.

Stěžovatel poukazuje na to, že zvýšení kapacity osmi kanálů pod ulicí Strakonická nebylo součástí protipovodňových opatření v oblasti Velké Chuchle.

Stěžovatel dále poukazuje na to, že již v územním řízení o povolení protipovodňových opatření ve Velké Chuchli uplatňovali žalobci námitky systémové podjatosti úředníků Magistrátu. O těchto námitkách v rámci územního řízení rozhodl ředitel Magistrátu hlavního města Prahy usnesením ze dne 17. 7. 2009, č. j. S-MHMP 594070/201009/RED RED (*zde jde zřejmě o chybu v psaní, správně mělo být uvedeno „č. j. S-MHMP 594070/2009/RED“ – pozn. NSS*) s tím, že tyto námitky zamítl jako nedůvodné a odbor stavební Magistrátu hlavního města Prahy dále pokračoval v řízení.

Stěžovatel dále uvádí, že tímto přisvědčuje argumentaci městského soudu v napadeném rozsudku, že toto rozhodnutí se týkalo úředních osob odboru stavebního Magistrátu (které vedly územní řízení na úrovni odvolacích orgánů) a že o námitce systémové podjatosti OŽP Magistrátu ve stavebním řízení na stavební objekty vodních děl SO 01, 02, 03 mělo být rozhodnuto. Důvodem k pochybnostem o nepodjatosti by ale nemělo být pochybení v postupu správního orgánu, které lze (v případě úspěšnosti kasační stížnosti a následného zrušení napadeného rozhodnutí OŽP Magistrátu městským soudem) napravit zákonným postupem.

Závěrem stěžovatel navrhuje zrušení rozsudku městského soudu napadeného kasační stížností a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

Vyjádření ke kasační stížnosti

Žalobci se ke kasační stížnosti vyjádřili podáním ze dne 14. 6. 2013. V tomto vyjádření uvedli, že i kdyby městský soud nedospěl k závěru o překročení nadkritické míry systémového rizika podjatosti, musel by stejně ve věci vydat zrušující rozsudek, neboť o námitkách podjatosti vznesených ve správním řízení nebylo rozhodnuto. Odvolací správní orgán (žalovaný) námitku podjatosti protiprávně odbyl s tím, že byla uplatněna opožděně. Již z těchto důvodů je podle názoru žalobců třeba kasační stížnost zamítnout.

Žalobci dále upozorňují a zdůvodňují, že otázka protipovodňových opatření je otázka politicky citlivá. Upozorňují na politicky stanovenou „velmi chatrnou“ ochranu řady rodinných domů v oblasti ve směru od chuchelského závoďiště (pouze proti dvacetileté povodni). Do tohoto kontextu spadá i odepření řešit funkčnost mohutných propustků pod Strakonickou výpadovkou nazvaných „osm kanálů“. Došlo k rozhodnutí, že řada rodinných domků podél jižního okraje Dostihové ulice chráněna nebude a když, tak pouze do Q 20, což je hrubě nedostatečné. Bylo tak učiněno s vědomím, že městem zaměstnávání úředníci Magistrátu věc v rámci veřejnoprávních projednání rutinním postupem zprůchodní, jak se často u podobných problematických záměrů běžně dělo.

Žalobci také upozorňují, že to byla právě politická reprezentace, která schvalovala

pokračování

územní plán v území Velké Chuchle, a dodávají, že tato politická reprezentace musela vědět, že nezahrnutí zprovoznění osmi kanálů bylo chybou, protože právě tudy by mohla odtékat povodňová voda z rozsáhlé laguny na chuchelském závozišti. Formální argumentace, že úpravy osmi kanálů nebyly předmětem řízení, neobstojí. V územní i ve stavebním řízení vždy žalobci nutnost jejich zprovoznění zdůrazňovali a požadovali jako nutný zásah v zájmu funkčnosti celé soustavy protipovodňových opatření a minimalizace povodňových škod. Protipovodňová opatření v dané lokalitě nyní prakticky ochrání majetek města a pro města zajímavé potenciální rozvojové plochy mezi Velkou a Malou Chuchlí, ale nikoliv majetek žalobkyně ad b) a jejích sousedů.

Žalobci dále upozorňují, že rozsudek uvádí na str. 7 citaci z předvolebního programu vítěze voleb do zastupitelstva města z roku 2010, ale stejným politikem byla ochrana proti povodním i v roce 2006 a po celou dobu od roku 2002. Protipovodňová opatření byla vždy politickým tématem na úrovni reprezentace a vedení města.

Žalobci dále upozorňují, že princip, kdy musí o záměrech města rozhodovat jiné úřady stejného druhu a stupně platí dnes již například při vyvlastnění.

Žalobci závěrem navrhuji zamítnutí kasační stížnosti.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody. Přitom neshledal vady uvedené v ust. § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že v odvolání ze dne 11. 10. 2010 namítli žalobci podjatost úředníků žalovaného s tím, že navrhli postup podle § 131 odst. 4 správního řádu. Žalovaný v rozhodnutí ze dne 28. 3. 2011, č. j. S-MHMP 939897/2010/OOP-V-710/R-201/La tuto námitku podjatosti označil za opožděnou, neboť podle jeho názoru se žalobci o tvrzené podjatosti dověděli již na začátku řízení vedeného Úřadem městské části Praha 16. Dále žalovaný odkázal na to, že údajnou podjatost řešilo i usnesení ředitele Magistrátu ze dne 17. 7. 2009, č. j. S-MHMP 594070/2009/RED tak, že námitka podjatosti byla zamítnuta. Žalovaný uvedl, že k podané námitce pro její opožděnost nepřihlížel.

Městský soud (jak bylo shrnuto výše) konstatoval, že se žalovaný nesprávně odmítl touto námitkou podjatosti zabývat. Stejně tak stěžovatel v kasační stížnosti přisvědčil městskému soudu, že o této námitce podjatosti mělo být rozhodnuto. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že důvod zrušení napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že nebyla vypořádána námitka podjatosti všech úředníků žalovaného vznesená žalobci, obstojí.

Je však třeba poznamenat, že za situace, kdy o námitce podjatosti všech úředníků žalovaného nebylo ve správním řízení rozhodnuto, je předčasné předjímat, jak příslušný správní orgán o této námitce podjatosti rozhodne. Nejvyšší správní soud nicméně považuje za vhodné připomenout vážnou pochybnost, zda o takto formulované námitce podjatosti může rozhodovat představený stojící v čele žalovaného (Magistrátu hlavního města Prahy), neboť uplatněná námitka podjatosti všech úředníků Magistrátu směřuje i proti němu.

Takový názor je podporován i současnou judikaturou Nejvyššího správního soudu, srovnej například rozsudek ze dne 22. 3. 2013, č. j. 5 As 43/2011 – 185, který vchází ze závěrů usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu (viz usnesení ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010 – 119, jehož výrok zní: „Rozhoduje-li orgán územního samosprávného celku ve správním řízení ve věci, která se týká zájmu tohoto územního samosprávného celku, je důvodem pochyb o nepodjatosti úřední osoby dle § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, její zaměstnanecký poměr k územnímu samosprávnému celku tehdy, je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být její postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky“). V této věci se Nejvyšší správní soud zabýval situací, kdy byla vznesena námitka podjatosti všech pracovníků Krajského úřadu Středočeského kraje. Tato situace je obdobná nyní projednávané věci, ve které žalovaný rozhodoval o odvolání žalobců při výkonu přenesené působnosti, která je podle zvláštního zákona svěřena orgánům krajů ve smyslu ust. § 31 odst. 1 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze (jak je uvedeno i v záhlaví rozhodnutí žalovaného).

Ve věci sp. zn. 5 As 43/2011 dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že „Vyloučení se může týkat každé osoby, která se bezprostředně podílí na výkonu pravomoci správního orgánu (§ 14 odst. 1 správního řádu). Jedná se především o osoby, které jsou oprávněny provádět úkony podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo na základě pověření vedoucího správního orgánu (§ 15 odst. 2 správního řádu). Úkony těchto osob se zpravidla přímo týkají projednávání a rozhodování věci (např. provádění dokazování, příprava a vydání rozhodnutí apod.). Ze znění § 14 odst. 1 správního řádu ovšem vyplývá, že vyloučeny mohou být i jakékoliv další osoby, které se ve správním řízení bezprostředně podílejí na úkonech, které představují výkon pravomoci správního orgánu. Takovým úkonem je i rozhodování o námitce podjatosti vznesené proti jiné úřední osobě, popř. úředním osobám, neboť i tento úkon představuje výkon pravomoci správního orgánu. Proto i pro osobu podílející se na rozhodování o námitce podjatosti vznesené proti jiné úřední osobě platí, že je vyloučena, pokud jsou u ní dány pochybnosti o nepodjatosti. A platí, že do doby, než je rozhodnuto o jejím vyloučení, nebo o tom, že není vyloučena, může tato osoba provádět pouze takové úkony, které nesnesou odkladu (§ 14 odst. 3 správního řádu). (...) Směruje-li námitka podjatosti (i) proti úřední osobě, která je v čele správního orgánu, je z podstaty věci vyloučeno, aby o ní rozhodovala služebně nadřízená úřední osoba, neboť takové osoby není. O námitce tak musí rozhodnout odlišný správní orgán v rámci hierarchicky uspořádané soustavy správních orgánů. S ohledem na účel institutu vyloučení úřední osoby je třeba dospět k závěru, že k rozhodnutí o námitce podjatosti je v takovém případě příslušný nejblíže nadřízený správní orgán.“ V citovaném rozsudku nakonec Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že za situace, kdy byla námitka podjatosti vznesena i proti všem úředním osobám působícím u nejblíže nadřízeného správního orgánu (krajského úřadu), měla být věc předána k rozhodnutí o námitce podjatosti dalšímu nejblíže nadřízenému správnímu orgánu, tedy Ministerstvu pro místní rozvoj. Stejně vyústění nelze vyloučit ani v nyní posuzované věci.

Nejvyšší správní soud je ovšem především tedy toho názoru, že v projednávané věci musí být nejprve rozhodnuto o řádně vznesené námitce podjatosti všech úředníků žalovaného. Námitka by měla být k rozhodnutí předložena Ministerstvu pro místní rozvoj. Teprve po vydání příslušného rozhodnutí o případné podjatosti všech úředníků žalovaného může být následně rozhodnuto o uplatnění postupu podle § 131 odst. 4 správního řádu.

Z tohoto pohledu jsou tedy závěry městského soudu o existenci systémové

pokračování

podjatosti v projednávané věci předčasné. Nejvyšší správní soud však zdůrazňuje, že zároveň tyto závěry městského soudu nelze považovat za a priori nesprávné.

Nejvyšší správní soud poukazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 – 75, ze kterého se podává: „Zruší-li správně krajský soud rozhodnutí správního orgánu, ale výrok rozsudku stojí na nesprávných důvodech, Nejvyšší správní soud v kasačním řízení rozsudek krajského soudu zruší a věc mu vrátí k dalšímu řízení. Obstojí-li však důvody v podstatné míře, Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítne a nesprávné důvody nahradí svými. Pro správní orgán je pak závazný právní názor krajského soudu korigovaný právním názorem Nejvyššího správního soudu.“

V projednávané věci Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že zrušení rozhodnutí žalovaného bylo správné, neboť v řízení před žalovaným nebylo rozhodnuto o řádně vznesené námitce podjatosti všech pracovníků žalovaného. Tento zrušující důvod tedy ob stojí. Nejvyšší správní soud ovšem považuje závěr městského soudu o posouzení existence podjatosti v projednávané věci za předčasný. Nejvyšší správní soud proto koriguje závazný právní názor obsažený ve zrušujícím rozsudku městského soudu tak, že po právní moci tohoto rozsudku bude na Ministerstvu pro místní rozvoj, aby rozhodlo o námitce podjatosti uplatněné žalobci v jejich odvolání proti rozhodnutí správního orgánu 1. stupně. Nejvyšší správní soud nehodnotí správnost závěrů městského soudu o existenci systémové podjatosti v projednávané věci a dodává, že závěry městského soudu v současné fázi řízení lze považovat pouze za řečené obiter dictum, případně takto určené Ministerstvu pro místní rozvoj, které bude o dosud nevypořádané námitce podjatosti všech pracovníků žalovaného rozhodovat.

Námitky stěžovatele směřovaly zejména do závěrů městského soudu o existenci systémové podjatosti pracovníků žalovaného v projednávané věci, proto i tyto námitky lze je považovat za předčasné. Nejvyšší správní soud se jimi nyní nemůže podrobně zabývat, neboť nejprve je třeba vyčkat rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj o uplatněné námitce podjatosti.

K obecně uplatněné námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů Nejvyšší správní soud uvádí, že ani tuto námitku stěžovatele neshledal důvodnou. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je rozhodnutí soudu především tehdy, opírá-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75), nebo pokud soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, popřípadě rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). Obdobně je rozhodnutí soudu zatíženo nepřezkoumatelností v případě, že se soud ztotožní se závěry správního orgánu a označí je za správné, přičemž se ale nevypořádá s věcnými či právními námitkami v žalobě uplatněnými proti takovým závěrům (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 23. 12. 2005, č. j. 4 As 13/2004 - 55), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (srov. rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44). Nejvyšší správní soud neshledal žádný z uvedených nedostatků v odůvodnění rozhodnutí

městského soudu. Podle názoru Nejvyššího správního soudu městský soud své odůvodnění srozumitelně odůvodnil a dostatečně osvětlil, jaké úvahy jej vedly ke zrušení rozhodnutí žalovaného. Zda a do jaké míry se jednalo o věcně správné, případně předčasné, z hlediska srozumitelnosti odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu nehraje žádnou roli.

Nad rámec nutného zdůvodnění Nejvyšší správní soud k námitce stěžovatele, že předmětná stavba již byla realizována, odkazuje na svou předcházející judikaturu, zejména na rozsudek ze dne 21. 7. 2010, č. j. 3 Ans 11/2010 – 193, ve kterém byla posuzována obdobná situace, kdy krajský úřad zrušil stavební povolení na již realizovanou stavbu. V citovaném rozhodnutí dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že ani existence kolaudačního rozhodnutí nemá vliv na případnou povinnost stavebního úřadu zahájit a vést řízení o odstranění stavby. Proto také v projednávané věci je třeba zdůraznit, že samotný fakt, že stavba již byla zkolaudována, neznamená, že by nebylo možné zrušit po opětovném projednání odvolání žalobců již vydané stavební povolení. Zároveň nelze vyloučit ani věcný zásah k doplnění již realizované stavby, například pamatující na oprávněné výhrady účastníků stavebního řízení, pakliže by přicházely v úvahu.

Lze tedy uzavřít, že kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) ani d) s. ř. s. nebyl dán. Celkově tak Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou a jako takovou ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Nejvyšší správní soud připomíná, že žalovaný je nyní v dalším řízení vázán právním názorem městského soudu tak, jak byl zkorigován tímto rozsudkem Nejvyššího správního soudu.

O nákladech řízení o kasační stížnosti vůči stěžovateli rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel (žalovaný) neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo žalobcům, protože však žalobci náhradu nákladů řízení nežádali, a případné vzniklé náklady ani jinak ze spisu nevyplývají, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů žalobcům nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. prosince 2013

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu